

DREPTUL

LEGISLAȚIUNE. — DOCTRINA. — JURISPRUDENȚĂ. — ECONOMIE POLITICĂ

DIRECTOR: C. G. DISSESCU

PRIM-REDACTOR: V. ATHANASOVICI

Redactori: PAUL NEGULESCU, DEMETRU NEGULESCU, ALEX. CERBAN, GEORGE MEITANI, G. G. DANIELOPOLU,
G. G. CRISTESCU, SILIU RĂDULESCU

REVISTA APARE
JOIA ȘI DUMINECĂ

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: STRADELA SF. SPIRIDON, 3
TELEFON 41/57

REDACTOR-ADMINISTRATOR
B. P. RĂDULESCU

ABONAMENTELE

se fac pe an și pe jumătate de an
la 1 Ianuarie și 1 Iulie

Dela 1 Iulie până la 1 Sept. revista nu apare

GR. G. PĂUCESCU
FONDATOR-PROPRIETAR

Un număr: 50 bani

Un număr vechiu 1 leu

COSTUL ABONAMENTULUI

Pe an, 40 lei; pe jumătate an, 20 lei

Studentii plătesc pe jumătate

Pentru străinătate se adaugă timbrul postal

SUMAR:

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ.— *Inalta Curte de casațiune și justiție, secțiunea I: Smaranda Ed. de Reineck, Paulina Populeanu și alții (Dotă.— Bani dotali.— Cumpărare de imobile.— Dotalitatea imobilului).*

Curtea de apel din București, secția II: S. Rothman cu I. Giurescu (Misitie sau samsarie.— Subarendare de moșie.— Afacere ne-realizată.— Dacă misitul are drept la onorariu).

Judecătoria rurală ocolul Odobești: Marghioala Gh. Cristea, inculpată (Sechestr.— Avera debitorului soț.— Lăsarea lucrului în custodia soției, în lipsa soțului.— Valabilitate). Notă de C. St. Bossie.

Buletinul publicațiilor judiciare.

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIUNE ȘI JUSTIȚIE

SECȚIUNEA I.

Audiența dela 5 Februarie 1916

Președinta d-lui C. R. Manolescu, președinte

Smaranda Ed. de Reineck, Paulina Populeanu și alții

DOTĂ.— BANI DOTALI.— CUMPĂRARE DE IMOBILE.— DOTALITATEA IMOBILULUI.— ART. 1247 C. CIV.

DOTĂ.— BANI DOTALI.— CUMPĂRARE DE IMOBIL CU BANI DOTALI.— DACĂ E NEVOE SĂ SE ARATE ÎN TERMENI EXPREȘI CĂ IMOBILUL A FOST CUMPĂRAT CU BANI DOTALI.— DOTALITATEA IMOBILULUI.— ART. 1247 C. CIV.

DOTĂ.— TRANSCRIEREA ACTULUI DOTAL.— SCOPUL TRANSCRIERII.— TERȚII.— ART. 708, 721 ȘI 722 PR. CIV. ȘI 1247 C. CIV.

¹⁰ Când întrebuintarea banilor dotali în cumpărarea unui imobil este făcută în conformitatea actului dotal, care prevede ca banii dotali să fie întrebuintați pentru cumpărare de imobil, imobilul devine dotal pentru acea sumă.

²⁰ Din moment ce nici art. 1247 c. civ., nici vreun alt text de lege nu cere condiția ca în actul

de achiziție să se menționeze în termeni expreși și formali că imobilul a fost cumpărat cu bani dotali, pentru ca imobilul să devie dotal, este suficient ca, din orice alte acte și împrejurări, să se constate că imobilul a fost cumpărat cu bani dotali și că o asemenea întrebuintare a banilor să fie prevăzută în contractul matrimonial, iar interesul terților de a cunoaște dacă imobilul cumpărat de femeie a devenit dotal, este garantat prin transcrierea în registrul de foi dotale a actului dotal, care conține clauza întrebuintării banilor dotali.

³⁰ Transcrierea actului de achiziție în care s'ar face mențiune că imobilul a fost cumpărat cu bani dotali, nu are de scop decât de a aduce la cunoștința terților transfertul proprietății, iar nu de a imprimă imobilului caracterul dotalității, care nu poate să rezulte decât din stipulațiunile cuprinse în actul dotal.

No. 91. — Respinse, ca nefundate, recursurile făcute de Smaranda Ed. de Reineck, Paulina Populeanu și alții, contra deciziei Curții de apel din București, secția I, No. 221 din 1914.

S'a ascultat: citirea raportului făcut în cauză de d-l consilier V. Bossy; d-nii avocați N. Titulescu și Take Ionescu, în desvoltarea motivelor de casare din recursul Smarandei Reineck; d-nii avocați N. Mitescu și Em. Pantazi, în combaterea acelor motive și desvoltarea motivelor din recursul Paulinei Populeanu; d-l consilier N. Procopescu, locuitor de procuror general, în concluziuni, pentru respingere.

Curtea, deliberând,

Având în vedere decizia supusă recursului, din care

se constată că, Paulina Populeanu și Luisa Télémaque, constituindu-și dotă partea fiecăreia din casa părintească, situată în București, și acea casă vânzându-se pentru eşire din indiviziune, părțile din preț cuvenite lor, adică 35.000 lei pentru fiecare, au fost depuse la Casa de depuneri, ca bani dotali; că, după ce obțin autorizarea tribunalului, ambele surori cumpără cu acei bani dotali, — la care se adaugă și 60.000 lei bani parafernali ai defunctei Luisa Télémaque — creanța ipotecară de 130.000 lei, ce Lepoldina Gradovici avea asupra hotelului Union; că, acest imobil fiind scos în vânzare de către creditorii, a fost adjudecat pe prețul de 400.000 lei asupra numitelor surori, care au depus drept preț, între altele și creanța Leopoldinei Gradovici, pe care o cumpăraseră cu bani dotali, în sumă de 70.000 lei, după cum s'a arătat mai sus; că, adjudecările, devenind astfel proprietare asupra hotelului Union, au cerut, în anul 1897, dela Creditul urban din București, un supliment de împrumut care le-a fost acordat, considerându-se imobilul ca parafernali, iar în anul 1899, prin actul autentificat la No. 6568 din 1899 de tribunalul Ilfov, secția de notariat, au vândut acel imobil lui Velizarie Leontopol, pe prețul de 735.000 lei, dintre care 390.000 lei datorია către Credit, iar restul de 345.000 lei, răspuns în mâinele vânzătoarelor;

Având în vedere că, mai târziu, Paulina Populeanu și moștenitorii defunctei Luisa Télémaque, au chemat în judecată pe moștenitorii defunctului Velizarie Leontopol, cerând să se anuleze, în parte, vânzarea hotelului Union, pe motiv că acei 70.000 lei, din banii cu care fusese cumpărat hotelul, erau dotali, astfel că imobilul devenise dotal pentru parte și deci nu putea fi vândut în întregime, fără observarea formelor legale în materie de dotalitate;

Că, înaintea Curții de apel, moștenitorii Leontopol au invocat patru mijloace de apărare, și anume:

1° Că, imobilul este parafernali, de oarece a fost cumpărat la licitație publică cu bani parafernali, întrucât creanța Leopoldinei Gradovici nu avea caracterul dotalității;

2° Că, chiar dacă s'ar admite că a fost cumpărat în parte cu bani dotali, imobilul nu a devenit dotal nici pentru acea parte, de oarece în ordonanța de adjudecare nu se face mențiune că s'a cumpărat cu bani dotali;

3° Că, chiar dacă a devenit dotal pentru o parte, imobilul a putut fi înstrăinat fără nici o formalitate, de oarece a înlocuit casa părintească, constituită dotă, care, conform actelor dotale, putea fi înstrăinată fără nici o formalitate; și

4° Că, în tot cazul, partea pentru care imobilul a devenit dotal, este de 70.000 lei, iar nu $\frac{7}{40}$, cum au cerut reclamanții și a admis tribunalul.

Având în vedere că Curtea de apel a respins primele trei mijloace de apărare, hotărînd că imobilul a devenit dotal *pro parte*, și a admis pe cel de al patrulea mijloc de apărare, recunoscînd reclamanților dreptul la o porțiune în valoare de 70.000 lei;

Că, în contra deciziei Curții de apel, au făcut recurs, pe deoparte, moștenitorii Leontopol, pentru mijloacele de apărare ce le-au fost respinse, iar pedealtăparte, Paulina Populeanu și moștenitorii Luisei Télémaque, pentru mijlocul de apărare admis, relativ la valoarea părții dotale din imobil.

În ce privește recursul făcut de moștenitorii Leontopol:

Asupra motivului I de casare:

«Violarea art. 1247 c. civ. și a principiilor în materie de dotalitate și de reintrebuințare.

«Am susținut înaintea Curții de București, că hotelul Union nu a putut deveni dotal, deoarece, deși creanța Gradovici, care s'a depus, între altele, drept preț, a fost cumpărată în parte cu bani dotali, totuș această creanță n'a devenit dotală, reintrebuințarea la care servise achizițiunea ei fiind nulă, față de stipulațiunile foilor zestrăle ale d-nelor Télémaque și Populeanu, cari nu îngăduiau altă reintrebuințare decât aceea în imobile sau efecte publice. Curtea constată, în fapt, că reintrebuințarea banilor dotali ai intimaților, este contrară contractului lor de căsătorie și în consecință decide, în drept, că această reintrebuințare este nulă, dar adaogă că această nulitate nefiind de ordine publică, nu poate fi invocată decât de femeea măritată și de moștenitorii ei. Judecând astfel, Curtea violează atât art. 1247 c. civ., cât și textele și principiile în materie de dotalitate și de reintrebuințare.

«În adevăr, când e vorba de a se ști dacă un bun prezintă sau nu caracterul dotal, terțiul față de care se excipă dotalitatea, nu poate fi împiedicat de a discuta valoarea actului, care imprimă dotalitatea bunului în chestiune, pentrucă, între altele, scoaterea unui bun din circulațiune este mai mult decât un mijloc de protecțiune a unui incapabil, este o măsură gravă, care atinge creditul public, deci trebuie discutată de toate părțile interesate, pentrucă la fiecare reintrebuințare se apreciază caracterul dotal al bunului dobândit, și odetă dispărut, acest caracter nu poate reinvia, și, în fine, pentrucă femeea nu poate, prin tăcerea ei, să întindă dotalitatea în limite mai largi decât acelea voite de legiuitor. Acesta, prin art. 1247, dispune că nemișcătorul câștigat cu bani dotali, în timpul căsătoriei, nu devine dotal decât dacă s'a stipulat în contractul de căsătorie asemenea întrebun-

țare a banilor dotali. A permite dar femeii măritate ea, prin tăcerea ei, să imprime dotalitatea unui bun dobândit cu bani dotali — dar în contra prevederilor foi dotale, cum este în speță — înseamnă a decide că înaintea ei trebuie să se plece până și legea. Și, în adevăr, a permite, cum a judecat Curtea, de a se continuă dotalitatea și sub forma interzisă de lege și de contracte, înseamnă a admite o dotalitate ocultă, deci a se violă și art. 1230 c. civ. și art. 716 pr. civ.».

Având în vedere că, pentru a respinge mijlocul de apărare, care formează baza acestui motiv de casare, Curtea de apel constată că creanța Gradovici, care a fost depusă, între altele, drept preț al hotelului Union, a fost cumpărată cu bani dotali, astfel că acel imobil a devenit *pro parte* dotal și deci nu putea fi vândut lui Leontopol, fără îndeplinirea formalităților;

Că, actul dotal al reclamantelor Paulina Populeanu și Luisa Télémaque, prevede că banii proveniți din vânzarea părților indivize ce și-au constituit dotă în imobilul din calea Victoriei No. 10, să poată fi întrebuințați în cumpărare de efecte publice sau de imobile; că, prin urmare, cei 70.000 lei, proveniți din vânzarea acelui imobil, fiind întrebuințați pentru cumpărarea hotelului «Union», acest imobil a devenit dotal pentru acea parte;

Considerând că, prin acest mod de a judeca, instanța de fond a făcut o justă aplicațiune a art. 1247 c. civ.;

Că, în adevăr, întrebuințarea banilor dotali în cumpărarea de imobil, a fost făcută în conformitate cu stipulațiunile din actul dotal și deci imobilul cumpărat a devenit dotal pentru acea parte;

Că, dacă, în cursul timpului, banii dotali, acei 70.000 lei, au suferit transformări prin aceea că cu ei s'a cumpărat creanța ipotecară a Leopoldinei Gradovici, care a fost depusă drept preț al imobilului Union, acea reîntrebuințare a banilor dotali, chiar dacă a fost contrară stipulațiunii din actul dotal, n'a fost anulată de femeia înzestrată sau de moștenitorii ei, singuri în drept de a o cere, conform art. 1255 c. civ.;

Că, ceea ce trebuie să se aibă în vedere spre a se ști dacă imobilul Union a devenit dotal, este dacă a fost cumpărat cu bani dotali și dacă o asemenea întrebuințare a banilor a fost stipulată prin contractul de căsătorie;

Că, în speță, ambele aceste condițiuni sunt întrunite și deci acest prim motiv de casare este nefondat.

Asupra motivului II de casare:

«Exces de putere, violarea principiilor în materie de do-

tălitate și de reîntrebuințare. Am susținut înaintea Curței că, dacă, prin imposibil, imobilul Union ar fi fost cumpărat cu bani dotali, totuș el n'a devenit dotal, actul de achiziție necuprinzând mențiunea că a fost dobândit cu prețul unui alt imobil dotal vândut și în reîntrebuințarea acestuia. Curtea decide contrariul, pornind dela ideea că, în lipsa unui text de lege, justiția nu poate cere o asemenea formalitate; că, în orice caz, terții sunt vestiți prin contractul de căsătorie; că, în fine, sunt în speță elemente din cari se putea deduce dotalitatea. Or, necesitatea mențiunii în actul de achizițiune al imobilului că el se dobândește cu bani dotali și în reîntrebuințare, derivă din principiile generale și din interesul securității publice, independent de un text formal. De aceea, doctrina franceză, când cere o asemenea mențiune sub regimul dotal și în lipsa unor texte corespondente art. 1434 și 1435, dela comunitate, invoacă interesul terților ca temei al exigenței sale. Deasemenea, argumentul Curței de București, că terții sunt vestiți prin contractul de căsătorie asupra dotalității, își pierde întreaga lui valoare, din moment ce se decide — cum a făcut Curtea prin deciziunea de față — că reîntrebuințarea făcută în ciuda stipulațiunilor contractului de căsătorie, imprimă totuș bunului dobândit dotalitatea, dacă femeia dorește aceasta și nu ridică nulitatea reîntrebuințării, ceea ce echivalează cu o modificare a contractului matrimonial posterior căsătoriei. În fine, elementele de control ale dotalității, scoase de aiurea decât din actul de achizițiune al imobilului ce se pretinde dotal, la care se referă Curtea, nu numai că sunt inoperante în drept, dar își pierd și ele valoarea față de îndoita constatare a Curței, că V. Leontopol e de bună credință și că d-nele Populeanu și Télémaque au ipotecat hotelul Union Creditului urban din București, ca imobil parafernă, ceea ce, reaua credință neputându-se presupune până la dovada ei, înseamnă că s'au prevalat singure de nulitatea reîntrebuințării făcută cu creanța Gradovici, deci de parafernăitatea în întregime a imobilului. Așa fiind, cum se poate susține că Leontopol nu poate invoca nulitatea unei reîntrebuințări, mărturisită deja de femeile măritate, azi intime, și mai ales cum se poate susține că el a fost vestit de dotalitate prin dosarul Creditului, la care îl trimitea actul lui de achizițiune și care respiră parafernăitatea dela prima filă la ultima?»

Având în vedere că, în al doilea rând, moștenitorii Leontopol au pretins că, chiar dacă hotelul Union a fost cumpărat și cu bani dotali, totuș el nu a devenit dotal pentru acea parte, de oarece în actul de achiziție — ordonanța de adjudecare — nu se face mențiune că a fost dobândit cu bani dotali;

Considerând că, nici art. 1247 c. civ., nici vre-un alt text de lege nu cere condiția ca în actul de achiziție să se menționeze în termeni expresi și formali că imobilul a fost cumpărat cu bani dotali, pentru ca imobilul să devie dotal, ci este suficient ca, din orice

alte acte și împrejurări, să se constate că imobilul a fost cumpărat cu bani dotali și că o asemenea întrebuințare a banilor dotali este prevăzută în contractul matrimonial;

Considerând că interesul terților de a cunoaște dacă imobilul cumpărat de femeie a devenit dotal, este garantat prin transcrierea în registrul de foi dotale a actului dotal, care conține clauza întrebuințării banilor dotali;

Că, pe lângă aceasta, transcripția actului de achiziție, în care s'ar face mențiune că imobilul a fost cumpărat cu bani dotali, nu are de scop decât de a aduce la cunoștința terților transferul proprietății, iar nu de a imprimă imobilului caracterul dotalității, care nu poate să rezulte decât din stipulațiunile cuprinse în actul dotal;

Considerând că, în speță, Curtea de apel constată că, chiar dacă s'ar cere o asemenea mențiune în actul de achiziție, ea este făcută prin aceea că în ordonanța de adjudecare se specifică că Paulina Populeanu și Luisa Télémaque au depus drept preț, între altele, actul de ipotecă prin care I. N. Gradovici se împrumută dela Leopoldina Gradovici, cum și actul de subrogație prin care aceasta subroagă pe numitele adjudecatore în toate drepturile ce le are prin actul de ipotecă dela I. N. Gradovici;

Că, în actul de subrogație se prevede în termeni formali că creanța Leopoldinei Gradovici a fost cumpărată cu 70.000 lei, bani dotali aflați la Casa de depuneri;

Că, instanța de fond constată că acea mențiune este suficientă pentru a aduce la cunoștința terților origina banilor cu cari s'a cumpărat hotelul Union;

Considerând că, această constatare a instanței de fond, din care rezultă că terții au fost puși în măsură să cunoască proveniența banilor cu care femeia a cumpărat imobilul, este o chestie de apreciere a instanței de fond, întru cât legea nu cere ca mențiunea să fie făcută în termeni sacramentali;

Că, prin urmare, din toate aceste puncte de vedere, motivul de casare este nefondat.

Asupra motivului III de casare:

«Exces de putere, violarea art. 1164 c. civ., nemotivare. Am susținut în fața Curții de București că, dacă, prin extraordinar, primele noastre mijloace de apărare se resping, imobilul Union chiar dotal, înlocuind, prin reîntrebuințare, un alt imobil, a cărui alienare, fără formalități, eră permisă prin

contractul de căsătorie, e și el alienabil, fără formalități. Curtea admite această argumentare, însă adaugă că, deoarecece V. Leontopol n'a făcut el reîntrebuințarea celor 70.000 lei, potrivit contractului de căsătorie, achizițiunea lui până la concurența acestei sume e nulă. Curtea n'a putut ajunge la o asemenea concluzie decât prin exces de putere, prin înlăturarea dovezilor noastre, fără nici o motivare și mai ales prin felul greșit în care socotește că trebuie făcută dovada îmbogățirii femeii dotale și care, dacă ar fi exact, ar duce indirect la protecțiunea parafernei în acelaș chip ca și a averii dotale».

Considerând că, obiecțiunea moștenitorilor Leontopol, că vânzătoarele s'au folosit de prețul ce au primit, Curtea de apel o respinge ca nedovedită, pentru motive pe cari le arată anume prin decizia sa;

Considerând că, această constatare că vânzătoarele s'au folosit de prețul primit, constituie o chestiune de apreciere a probelor, care fiind motivată, nu poate fi supusă controlului acestei Inalte Curți, întrucât nu s'a comis exces de putere sau denaturare de acte;

Că, prin urmare, fiind nefondat și acest ultim motiv de casare din recursul moștenitorilor Leontopol, acest recurs caută să fie respins.

În ce privește recursul făcut de Paulina Populeanu și de moștenitorii defunctei Luisa Télémaque:

Asupra unicului motiv de casare invocat:

«Violarea art. 1247 c. civil, greșită interpretare a art. 1236 c. civ. și exces de putere. Instanța de fond, deși constată că imobilul hotelului Union a fost cumpărat de d-nele Paulina Populeanu și Luisa Télémaque, la licitație publică, cu suma de 400.000 lei, din care 70.000 lei bani dotali, iar restul bani parafernali, și că, prin urmare, imobilul astfel cumpărat a devenit în parte dotal, în virtutea clauzei de întrebuințare din actele lor dotale, totuș când e vorba să stabilească porțiunea dotală din imobil, nu admite porțiunea cerută de noi de 7/40 părți din imobil, ei ne recunoaște o porțiune reprezentând o valoare de 70.000 lei, pe motiv că reîntrebuințarea trebuie să procure femeii numai echivalentul imobilului înstrăinat, căci altfel s'ar mări dota în timpul căsătoriei. Judecând astfel, Curtea de apel, cu exces de putere, interpretează greșit art. 1236 c. civ. și violează art. 1247 c. civ., întrucât imobilele cumpărate cu bani dotali, în virtutea unei clauze de întrebuințare, devin dotale în porțiune cu banii dotali și creșterea naturală a valorii imobilelor — plus-valuta — trebuie să profite porțiunii dotale din imobil, după cum profită porțiunii parafernale. Regula de drept, care interzice mărirea dotei în timpul căsătoriei, nu se aplică decât la augmentarea, care este rezultatul unei convențiuni, dar nu și la creșterea naturală și independentă de voința părților».

Având în vedere că, Curtea de apel, după ce stabi-

lește că imobilul hotel Union a fost cumpărat la licitație publică de Paulina Popoleanu și Luisa Télémaque, cu suma de 400.000 lei, din care 70.000 lei, bani dotali, iar restul parafernali, și deci a devenit dotal în parte, recunoaște sus numitelor dreptul la o porțiune în acel imobil, în valoare de 70.000 lei, ce reprezintă dota ce dănele și-au constituit la trecerea lor în căsătorie;

Că, recurenții pretindeau, la Curtea de apel, să li-se recunoască dreptul la o valoare ce reprezintă proporția dintre prețul de 400.000 lei, cu care dănele au cumpărat imobilul și banii dotali de 70.000 lei, adică proporția de 7 din 40 părți din valoarea imobilului, ceea ce ar face o sumă cu mult superioară acelei de 70.000 lei;

Considerând că, în speță, nu este vorba de o dotă care constă într-o cotă-parte dintr'un imobil, pentru ca să profite dotei sporul de valoare a imobilului, ci de o sumă fixă de 70.000 lei, cu clauză de reîntrebuințare;

Că, vânzarea hotelului Union a fost anulată de Curtea de apel, pe motiv că cumpărătorul Leontopol, în loc să depună acei 70.000 lei, bani dotali, la Casa de depuneri, pentru a se cumpără efecte publice sau un alt imobil, cum prevede actul dotal pentru imobilul din calea Victoriei, a răspuns acea sumă în mâinile vânzătoarelor;

Considerând că, scopul inalienabilității dotale este de a asigura femeii dota intactă la disoluțiunea căsătoriei;

Că, în specie, dota recurentelor fiind de 70.000 lei, inalienabilitatea dotală nu putea fi invocată pentru anularea vânzării decât în limita dotei garantată prin acea inalienabilitate;

Că, prin urmare, numai acei 70.000 lei au fost rău plătiți de cumpărător în mâinile vânzătoarelor, și că, prin urmare, acestea nu pot avea drept decât la suma de 70.000 lei, reprezentând dota lor, care va urma să fie depusă la Casa de depuneri, conform actului dotal;

Că, în consecință, și acest recurs cată a fi respis ca nefandat.

Pentru aceste motive, respinge.

CURTEA DE APPEL DIN BUCUREȘTI

SECȚIUNEA II

Audiența dela 2 Octombrie 1915

Președinta d-lui Fr. Papp, președinte

S. Rothman cu I. Giurescu

MISITIE SAU SAMSARIE.— SUBARENDARE DE MOȘIE.— AFA-
CERE NEREALIZATĂ.— DACĂ MISITUL ARE DREPT LA ONORARIU.

Deși legiuitorul comercial român nu a repro-

pus textele din codul italian, privitoare la samsarie, este totuș admis în mod constant că samsarul are dreptul să reclame onorariul ce i se cuvine, numai dacă afacerea pentru care intervine s'a realizat, adică dacă părțile au căzut de acord asupra condițiilor esențiale ale contractului, nefiind suficient ca misitul să fi propus o serie de amatori clientului său pentru ca să aibă drept la despăgubire.

No. 70. — Respins apelul făcut de I. Rothman, contra sentinței tribunalului Ilfov, secț. II com., No. 361 din 1914, în proces cu Ion Giurescu.

Au pledat: pentru apelant, d-l avocat M. Valerian; pentru intimat, d-l avocat Th. Seimeanu.

Curtea,

Având în vedere apelul făcut în termen, prin petiția înregistrată la No. 2791 din 20 Mai 1914 de S. Rothman, în potriiva sentinței comerciale No. 361 din 21 Aprilie 1914, a tribunalului comercial Ilfov, secția II, prin care s'a respins ca nefundată acțiunea intentată de numitul în potriiva lui Ion Giurescu și inginerului Mihăileanu, azi decedat și reprezentat prin copiii săi minori;

Având în vedere că, prin acțiunea dela prima instanță, S. Rothman a cerut ca pârâții să fie obligați a-i plăti, în mod solidar suma de 5.000 lei, cu dobânda legală dela 10 Mai 1913, până la achitare, reprezentând provizionul ce i-se cuvine ca mijlocitor al cesiunei contractului de subarendare al moșiei Zurbaua, județul Ilfov;

Având în vedere faptele astfel cum sunt expuse în sentința apelantă;

Având în vedere că apelantul Rothman susține că, întrucât afacerea pentru care mijlocise a fost încheiată, urmează a i-se plăti suma de 5.000 lei, recunoscută prin scrisoarea din 13 Mai 1913, nerealizarea neputînd să îi fie întru nimic imputată;

Având în vedere că, în dovedirea pretențiunei sale, apelantul invoacă scrisorile ce i s'au adresat de Giurescu la 28 Noembrie 1912 și 13 Mai 1913;

Având în vedere că, din prima scrisoare, nu rezultă cătuș de puțin temeinicia afirmațiunei lui Rothman despre vre-un angajament rezultînd din acea scrisoare, cu privire la cesiunea contractului de arendare al moșiei Zurbaua. Cuvintele «afacerea mea», «ar fi extraordinar să poți reuși», nu pot constitui o probă, dat

fiind faptul, recunoscut de Rothman la interogator, că au existat și alte faceri cu care a fost însărcinat de Giurescu;

Având în vedere că, nici scrisoarea din 13 Mai 1913, nu constituie o dovadă a pretențiilor apelan- tului, ci o confirmare a celor susținute de intimat.

Prin acea scrisoare, Giurescu confirmă scrisoarea lui Rothman, anunțându-l că la facerea actului va primi 3,000 lei din comisionul pentru Zurbaua, iar restul adică 2,000 lei, îl va da când va primi cei 40.000 lei, în August, după cum se va fixa termenul cu Cristescu. Mai la vale, Giurescu explică, că nu înțelege să dea deodată cei 5.000 lei pe cari i-a promis, arătând și motivele sale;

Având în vedere că, această scrisoare, intervenită după facerea actului provizor din 10 Mai 1913, învederează că nu fusese o înțelegere anterioară în sensul pretins de Rothman;

Că, în afară de aceste scrisori, Rothman nu produce vreo altă dovadă despre condițiunile contractului ce intervenise între dînșii, și că, prin urmare, nu poate fi admisă cererea sa de a i-se plăti comisionul pe bazele prezentate;

Având în vedere că, dacă ar fi să se socotească că, în lipsă de stipulațiune formală între părți, urmează să se aplice principiile generale, soluțiunea nu ar varia. Intr'adevăr, deși legiuitorul român nu a reprodus textele din codul italian privitoare la samsarie, este admis în mod constant că samsarul este în drept să reclame ceea ce i se cuvine, numai dacă afacerea pentru care intervenise s'a încheiat, adică dacă părțile au căzut de acord asupra condițiunilor esențiale ale contractului, nu este suficient ca misitul să fi propus o serie de amatori clientului său, pentru ca să aibă drept la o despăgubire;

Având în vedere că, în cazul de față, afacerea nu a fost încheiată definitiv în ziua de 10 Mai 1913; aceasta se stabilește nu numai prin faptul participării lui Rothman la discuțiunile dintre părți, ce au urmat ulterior, dar mai ales din chiar termenii actului provizor, intitulat «chitanță» cu data de 10 Mai 1913. Intr'adevăr, paragraful 11 din acel act, în partea sa finală, stipulează că, dacă cel mult la 25 Mai 1913 nu va face autentificarea actului de cesiune, convenția se consideră ca reziliată. Deci, nu eră vorba în ochii părților despre o convențiune definitivă, ci despre un

angajament provizor. Și din depunerile martorilor audiți conform legei la prima instanță, se constată că ceea ce a împiedicat realizarea acordului dintre părți nu a fost o revenire asupra unui punct deja fixat, ci lipsa de înțelegere cu privire la actul de gaj, care garantează executarea obligațiunilor censionarului, adică cu privire la modalitățile plății prețului cesiunei. Or, în materie de cesiune, plata prețului cu modalitățile sale este o condițiune exențială;

Având în vedere că, deci, contractul pentru care intervenise Rothman nu s'a încheiat și că faptul că nu a fost încheiat, nu este rezultatul unui capriciu, ci a unei lipse de înțelegere între părți asupra condițiunilor sale esențiale;

Că, dar, cererea lui Rothman nu este întemeiată și cu drept cuvânt a fost respinsă de prima instanță;

Că, apelul ce a făcut urmează a fi în consecință respins, acordându-i-se lui I. Giurescu 100 lei cheltueli de judecată, apreciate de Curte.

Pentru aceste motive, redactate de d-l consilier M. Balș, respinge apelul, etc.

Semnați: Fr. Papp, I. Coandă, Al. Dem. Opreșcu,
M. Balș, I. Ionescu-Dolj.

JUDECĂTORIA RURALĂ OCOLUL ODOBEȘTI

Județul Putna

Audiența dela 13 Noembrie 1915

Marghioala Gh. Cristea, inculpată

SECHESTRU. — AVEREA DEBITORULUI SOȚ. — LĂSAREA LUCRURILOR ÎN CUSTODIA SOȚIEI, ÎN LIPSA SOȚULUI. — VALABILITATE.

E valabil constituit sechestrul lucrurilor, proprietate a debitorului soț, în lipsa acestuia, și lăsate în paza și custodia soției sale, deoarece soțul când pleacă de-a-casă și lasă lucrurile sale în păstrarea soției, nu face altă decât crează un depozit, iar agentul executor când vine și i le lasă tot în păstrarea soției, nu face decât confirmă acel depozit.

Judecata,

Având în vedere că Marghioala Gh. Cristea, este dată în judecata acestei judecătoriai, pentru faptul de abuz de încredere, prevăzut și pedepsit de art. 330 al. I c. pen., prin faptul că dându-se în paza și custodia sa mai multă avere sechestrată a soțului ei, care e debitor, ea ar fi înstrăinat acea avere;

Având în vedere că, se invoacă azi de această inculpată, cum că nu a fost valabil constituită acea custodie, de oare ce ea, ca femeie măritată, trebuie să aibă autorizația soțului ei pentru a primi acele lucruri în custodie, și ne având-o, custodia e ca fără ființă și deci urmează a fi achitată;

Având în vedere susținerile părților, precum și lucrările dela dosarul cauzei;

Având în vedere că, din procesul-verbal de sechestru, se constată că la aplicarea sechestrului la locuința debitorului urmărit, nu s'a găsit de față debitorul, ci numai pe soția acestuia, care posedă averea soțului și căreia i s'a lăsat în baza și custodia sa acea avere, care s'a sechestrat definitiv;

Având în vedere că, soțul plecând de acasă și lăsând de fapt și în mod tacit lucrurile sale în paza și păstrarea soției, de sigur că cu condiția de a i le restitui la întoarcere, crează un depozit.

Este știut însă că un depozit voluntar, de o valoare mai mare de 150 lei vechi, nu poate fi dovedit cu martori sau prezumțiuni.

Având în vedere, însă, că, atunci când partea a fost în imposibilitate de a-și procura o dovadă scrisă, proba cu martori sau a prezumțiunilor este admisibilă;

Având în vedere că creditorul urmăritor fiind un terț față de debitorul soț și soția acestuia, el e în imposibilitate de a avea un act scris al constatării acestui depozit, acest act scris mai în totdeauna neputând exista nici în mâna soțului, de oarece însuș el față de soție a fost într'o imposibilitate de fapt de a-și procura dovada scrisă a acestui depozit, prin acea că zilnic plecând de acasă de mai multeori, nu poate în mod incontinuu a cere soției această dovadă, acesta fiind mai mult un depozit necesar, și apoi chiar când ar fi să plece pentru mai mult timp este și o imposibilitate morală, ar fi o jignire a soției, ei datorându-și reciproc încredere unul în altul;

Că, deci, creditorul urmăritor fiind în imposibilitate de a-și procura dovada scrisă a acestui depozit constituit de soț soției, el îl va putea dovedi și prin martori sau prezumțiuni.

Astfel, faptul că agentul executor a găsit pe soție păstrând acele lucruri, ce nu sunt contestate a fi proprietatea debitorului soț și cari s'au sechestrat, este presupus că i-au fost date astfel în păstrare și deci în depozit.

Acest depozit, constituit astfel de către debitor în mâinile soției sale, agentul executor când vine și sechestrează acele lucruri, lăsându-le tot în paza și custodia soției, nu face decât să confirme ceea ce soțul a făcut creând astfel un depozit judiciar, singura deosebire fiind că soția acum nu va mai predă acele lucruri soțului, ci la ordinul instanței judecătorești, fapt ce îi este indiferent unui depozitar de cui are a predă lucrul din depozit, iar situația soției nefiind prin aceasta cu nimic înrăutățită.

Având în vedere că autorizația tacită a soțului, dată soției pentru păstrarea lucrurilor și continuarea depozitului reese și din faptul că el știindu-se mai dinainte dator cu acea sumă de bani, pentru care i s'a pus sechestru, mai ales că i se făcuse și somația de plată, și neplătind, trebuie să se aștepte la acel sechestru și asupra lucrurilor ce le lăsase în păstrarea soției și deci, trebuie să se aștepte că în cel mai bun caz pentru el, acele lucruri vor putea fi lăsate tot în depozitul soției sale, și aceasta reese cu atât mai mult, căci soția a primit continuarea depozitului fără vre-o obiecțiune;

Că, apoi, întorcându-se acasă spre a lua lucrurile în păstrarea sa și găsind-o pe soție depozitară judiciară a acelor lucruri, el nu se manifestă cu nimic spre a desaproba această continuare a depozitului constituit de el, tace și deci aprobă, autoriză pe soție tacit;

Că, prin urmare, bine și valabil au fost lăsate lucrurile sechestrate, proprietatea debitorului, în paza și custodia soției acestuia.

Pentru aceste motive, judecata, etc.

Judecător-ajutor, D. D. Constantinescu.

Notă. — Conform principiului înscris în art. 199 c. civ., corespunzător art. 217 cod. Napoléon, femeia nu se poate obliga fără autorizația soțului său (A se vedeă Capitant et Colin, I, pag. 615). Sechestrându-se averea bărbatului, în lipsa acestuia, și dându-se în custodia (art. 418 pr. civ.) soției, este valabilă o atare operațiune din partea femeii, fără consimțământul bărbatului? Custodia, adică paza lucrurilor sechestrate, atrăgând obligațiuni și responsabilități (art. 420 și urm. pr. civ.), urmează, conform principiului sus enunțat, că răspunsul nu poate fi decât negativ.

Autorizația poate fi expresă sau tacită. Doctrina, comentând textul susmenționat din codul civil, arată că autorizarea nu se poate da decât, fie înainte, fie cel mai târziu, în momentul îndeplinirii actului (Planiol, I, ed. 5-a, pag. 222; D. Alexandresco, I, ed. 2-a, pag. 773). După săvârșirea actului nu mai poate fi vorba de o autorizare, ci numai de o confirmare, o ratificare.

În speța prezentată înaintea judecătoriei Odobești, nu poate fi vorba de o autorizare expresă. Și cred nici de vre-una tacită, nerezultând de undeva concursul bărbatului la obligația de custodie luată de femeie, afară doar de cazul în care s'ar admite tema depozitului, desvoltată prin încheierea acelei judecătorii.

Lipsa de autorizare având ca sancțiune nulitatea actului, e desigur vorba de o nulitate relativă, căci art. 207, cores-punzător art. 225 cod. Napoléon, spune că numai femeea, bărbatul sau moștenitorii lor pot cere anularea unor atare acte, făcute fără autorizație. Fiind vorba de o nulitate rela-tivă, ea desigur se poate acoperi prin o confirmare ulterioară, fie expresă, fie tacită. Și atunci întrebarea dacă în speța de mai sus nu există oare o confirmare tacită din partea bărba-tului. Din singura apărare a soției, cumcă la luarea lucruri-lor în paza sa, nu a avut autorizația bărbatului, rezultă că după aplicarea sechestrului, soțul, reîntors acasă, nu și-a ma-nifestat în vre-un mod oarecare voința de a infirmă actul, de a-l considera nevalabil, ca fiind făcut fără autorizația sa, ci, din contră, în perfectă cunoștință de tot cecece s'a întâm-plat, a consimțit ca lucrurile să rămână în custodia soției, care mai târziu le-a instrăinat. Confirmarea tacită a soțului îmi pare destul de evidentă.

Față însă cu împrejurarea dedusă din art. 207, mai sus re-dat, în sensul că acțiunea în anulare aparține cumulativ la două persoane, adică atât bărbatului, cât și femeii, se pune chestiunea de a se ști dacă confirmarea din partea bărbatu-lui poate avea vre-un efect asupra dreptului soției de a cere anularea actului, drept pe care dânsa îl poate exercită, fie pe cale de acțiune, fie pe cale de excepție, precum a făcut în speța de mai sus. În doctrină, părerile sunt împărțite asupra acestei chestiuni, unii susținând că o atare ratificare din partea băr-batului având efect *erga omnes*, închide femeii dreptul de a cere anularea actului (în acest sens, D. Alexandresco, t. VII, pag. 31; Laurent, III, ed. 3-a, pag. 203 și urm.; Aubry et Rau, V, ed. 4-a, pag. 161 și urm.), iar alții, de acord cu ju-risprudența, fiind de părere că femeea își conservă acțiunea în anulare, cu toată ratificarea bărbatului (Capitant et Colin, op. cit., pag. 637; Planiol, op. cit., pag. 336; Baudry et Fou-cade, III, ed. 3-a, pag. 863 și urm.; Fuzier-Herman, I, art. 217, No. 111 și art. 225, No. 84). Îmi permit a mă raliă cu părerea celor d'întăiu, de oarece fiind vorba de o nulitate bazată numai și numai pe o lipsă de consimțământ din partea bărbatului, nu văd pentru ce acesta să n'o poată acoperi prin ratificarea sa. Autorizarea fiind cerută în scopul de a aco-peri incapacitatea femeii, odată ce o atare autorizare există, fie sub formă de consimțământ propriu zis, fie sub acea de ratificare, urmează că vițiul ce ar fi rezultat din o atare lipsă de autorizare, nu mai există. Bineînțeles că ratificarea să aibă loc în timpul căsătoriei și mai înainte ca femeea să fi cerut anularea.

Cred, deci, că în cazul prezentat înaintea judecătoriei Odo-bești, custodia este valabilă și că asupra acestui punct obiec-țiunea inculpatei este fără temei.

Presupunând însă că nu există nici autorizare și nici ra-tificare, și că femeea, în custodia căreia s'ar lăsa lucrurile sechestrare ale bărbatului, le instrăinează, într'un atare caz se face dânsa culpabilă de infracțiunea prevăzută de art. 330, al. I, c. pen.? Pe motiv că în cazuri de natura acestora, obli-gația luată de femeie este numai nulă, iar nu și neexistentă, instanțele judecătorești au rezolvit chestiunea în sens afir-mativ. Astfel, s'a decis că există delictul de distrugere de acte din partea femeii, chiar atunci când obligația consta-tată prin actul distrus, a fost luată de femeie fără autorizația bărbatului (Baudry et Fourcade, op. cit., pag. 850, nota 3). Deasemenea, că un mandat dat unui incapabil poate, în caz de abuz din partea acestuia, să atragă pedeapsa delictului de abuz de încredere (Garraud, V, ed. 2-a, pag. 643; Fuzier-Herman, op. cit., art. 217, No. 28, precum și Blanche, VI, ed. 2-a, p. 323 și urm.). S'ar părea deci că în ipoteza noastră, femeea, cu toată lipsa de autorizare sau confirmare, s'ar face culpabilă de infracțiunea prevăzută de art. 330, alin. I, sus menționat (A se vede însă P. Dimitrescu, *Studiu compa-rativ de drept penal prusian și român*, fasc. III, pag. 25).

C. ST. BOSSIE
Magistrat.

BULETINUL PUBLICAȚIUNILOR JUDICIARE

Tribunalul județului Dâmbovița

ORDONANȚĂ

No. 3952. — 20 Aprilie 1916.

Având în vedere petiția înregistrată la No. 9865 din 19 Aprilie 1916, prin care Zadig Giragosian, din orașul Târ-goviște, strada Libertății, No. 11, cere a se îndeplinî for-malitățile prescise de art. 355 c. com., cu privire la o cam-bie în alb, pe timbru de 40 bani, având numai semnătura nu-mitului petiționar, cambie care se pretinde că s'a pierdut de băiatul ce i-a încredințat-o spre a o duce la Banca de Scont din Târgoviște;

Având în vedere că, potrivit art. 355 c. com., proprietarul unei cambii perdută sau sustrasă, poate cere anularea ei, la tribunalul locului plăței, dacă va dovedi atât proprietatea ei, cât și pierderea.

Având în vedere că astăzi, petiționarul, debitorul pre-tinde că cambia fiind trimisă la Banca de Scont din Târ-go-viște, în ziua de 15 Aprilie a. c., s'a pierdut de băiatul căruia i-a fost încredințată;

Că, dar, urmează a se da ordonanța prescisa de sus ci-tatul text de lege.

Pentru aceste motive,

Noi, primul președinte al tribunalului Dâmbovița, s. I, ordonăm ca oricine posedă una cambie în alb, pe timbru de 40 bani, având numai semnătura emitentului, Zadig Giragosian, s'o prezinte până în termen de 40 zile dela publicarea acestei ordonanțe, la grefa tribunalului Dâmbovița, s. I, în-științând că, în lipsă de înfățișare, ea se va declara fără tărie față cu posesorul ei.

Această ordonanță se va afișa și se va publica în *Moni-torul oficial*, ziarele *Dreptul* și *Universul*, conform art. 355 cod. com.

Prim-președinte, **Viforeanu.**

Grefier, *I. V. Bors.*